

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۲ مارچ ۲۰۱۹

درس "طالب" به "خلیزاد" و سایر مذاکره کنندگان امریکائی

جمعه- ۱۰ حوت ۱۳۹۷ - کابل: از طریق رسانه ها مطلع شدیم که امروز بین ساعت دو و نیم الی سه صبح، به تعداد ۱۲ تن از نیروهای طالب ضمن یک عملیات انتحاری پیچیده بر مرکز قوماندانی پایگاه "شورابک" ولایت هلمند که مرکز قول اردوی ۲۱۵ نیز است، حمله نموده بیش از ۳۵ تن از عساکر و افسران اردو من جمله قومندان پایگاه را نیز به قتل رسانیده، ساعت ها در داخل قطعه علیه بقیه سربازان مقاومت نموده اند. این حمله که بعد از مدتها بدین شکل صورت می گیرد، نکات چندی را گوشزد می نماید:

۱- انتخاب زمان حمله، یکی از مسایلی است که یقیناً از خود حمله مهمتر است. زیرا:

این را می دانیم که در جریان دو روز گذشته، مذاکرات به اصطلاح صلح بین نمایندگان امریکا به سرپرستی "زلمی خلیل زاد" و نمایندگان طالب به سرپرستی "عباس ستانکزی" و "نظارت ملا برادر" در قطر در جریان است. هرچند راجع به توافقات آنها اطلاعات رسمی وجود ندارد، مگر از منابع غیر رسمی گفته می شود که گویا در تعیین جدول زمانی خروج نیروها به توافقاتی دست یافته اند، توافقاتی که می باید با مقامات بالائی امریکا و ناتو مورد بحث قرار گیرد و از همین رو قرار است مذاکرات بعد از دو روز وقفه از سر گرفته شود.

این که توافقات چه بوده و یا نبوده، حکم قاطع در موردش برای فردی چون من که به نسبت نداشتن برق جریان مذاکرات داخل ارگ را نتوانستم تعقیب نمایم، مقدور نیست؛ مگر یک نکته کاملاً روشن است که طالب زمان این عملیات را به منظوری در جریان وقفه مذاکرات انتخاب نموده تا به امریکائی ها و متحدانش بفهماند: اگر به رضا بیرون نشوید، به زور و باز زدن لگد به اجساد تان شما را از افغانستان بیرون خواهیم انداخت. درواقع عملیات نظامی به منظور دست برتر یافتن بر میز مذاکرات صورت گرفته است.

۲- تکتیکی که طالب حین حمله با پوشیدن لباس گروه های ویژه امریکائی به کار برده، گویای چند نکته می باشد:

الف- روابط بین نیروهای امنیتی و ارتشی دولت دست نشانده با نیروهای اشغالگر، بر مناسبات روابط نوکر و بادر استوار است. یعنی روابط غیر مساویانه ای که به نیروهای امریکائی حق می دهد تا بدون کمترین ممانعتی داخل قطعات نظامی دولت دست نشانده بگردد و این می تواند کفر رابطه در یک قطعه عسکری به شمار آید.

ب- انتخاب لباس قطعه خاص ارتش امریکا جهت ورود به داخل قطعه، اگر هیچ پیامد دیگری نداشته باشد نمی تواند مانع از ایجاد شک و شبهه و عدم اعتماد بین افراد ارتشهای اشغالگر و عساکر دولت نشانده گردد. از آن جایی که گفته

اند "مارگزیده از ریسمان دراز می ترسد" من بعد افراد اردوی دولت دست نشانده برای حفظ جان خودشان هم که شده از ورود آزاده افراد ملبس به لباس اردوی امریکا جلو گیری خواهند نمود.

پ- در آینده همه شاهد خواهیم شد که اشغالگران با برخورد های فرعون منشاء شان و عدم اعتناء به دستورات محافظان و عساکر دولت دست نشانده، باعث ایجاد درگیری های درونی و قتل و قتل بین خودشان خواهند گردید.

۳- حمله بر قومندانی و مرکز یک قول اردو و ناتوانی آن مرکز در دفاع از خود انسان را به یاد فکاهی می اندازد که مردم کابل برای "نورمحمد تره کی" ساخته بودند. فکاهی خوردن "پودینگ" و این که گویا "تره کی" گفته بود "اوجان خوده نگه داشته نمی تانه، بری ما چه فایده داره".

یعنی قول اردویی که از خود در مقابل هجوم یک باند ۱۲ نفره دفاع نتواند از افغانستان و مردم آن چگونه دفاع خواهند نمود.

واین همان نتیجه ای است که طالب می خواهد به دیگران تفهیم نمایند.

هموطنان گرامی!

واقعیت امر این است که دشمنان مسلح خلق را، فقط خود خلق مسلح به زانو در آورده می تواند نه حکومت دست نشانده و پوشالی. آنها به هر تعدادی که باشند مناسبات درونی مزدورمنشانه و اطاعت برده وار آنها از اشغالگران ظرفیت دفاع از خود را برایشان نمی گذارد تا چه رسد به دفاع از مردم. پس اگر نمی خواهید به وسیله دشمنان خلق یعنی طالب، داعش و مزدوران دولت دست نشانده، به قتل برسید تفنگ های پشت کندو را بیرون نموده آماده باشید.

سرکها ما را می طلبد!